

@Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permisea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

@The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 677 din 2 octombrie 2008
Emitent CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA
din 21 februarie 2008

în Cauza Johanna Huber împotriva României
(Cererea nr. 37.296/04)

În cauza Johanna Huber împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Boștjan M. Zupančič, președinte, Corneliu Bîrsan, Elisabet Fura-Sandström, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, David Thór Björgvinsson, Isabelle Berro-Lefèvre, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 31 ianuarie 2008,
pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 37.296/04) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Johanna Huber (*reclamanta*), a sesizat Curtea la data de 5 august 2004, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La data de 2 martie 2006, Curtea a decis să comunice cererea Guvernului. Invocând prevederile art. 29 § 3 din Convenție, ea a decis ca admisibilitatea și fondul cauzei să fie analizate în același timp.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanta s-a născut în anul 1952 și locuiește la Hessen (Germania).

5. La data de 17 octombrie 1989, apartamentul nr. 2, în suprafață de 97,57 m², precum și terenul aferent și dependințele casei situate în str. Anda Călugăreanu nr. 1, București, ce îi aparținuseră reclamantei, au făcut obiectul unei confiscări. Prin Decizia din data de 7 decembrie 1989, societatea însărcinată cu gestionarea bunurilor imobiliare ale statului i-a pus la dispoziție reclamantei suma de 80.000 lei, adică aproximativ 5.360 dolari americani la data respectivă. Reclamanta declară că nu a încasat această sumă.

6. La data de 19 noiembrie 1999, în urma unei acțiuni în revendicare imobiliară, reclamanta a obținut o hotărâre definitivă care a constatat ilegalitatea confiscării și a dispus ca autoritățile să îi restituie apartamentul.

7. În ciuda recunoașterii judiciare definitive a dreptului său de proprietate, reclamanta s-a aflat în imposibilitatea de a-și recupera bunul deoarece, în temeiul Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe trecute în proprietatea statului, statul îl vânduse, la data de 30 septembrie 1996, chiriașilor care îl ocupau.

8. La data de 4 septembrie 2000, reclamanta a solicitat instanțelor să constate nulitatea vânzării apartamentului în litigiu și restituirea sa. Ea a arătat că măsura confiscării a fost abuzivă și ilegală, că statul nu putea fi proprietarul legitim al bunului și, prin urmare, nu putea să îl vândă în mod legal.

9. La finalul procedurii, prin Decizia din data de 20 februarie 2004, Înalta Curte de Casație și Justiție, deși a recunoscut dreptul de proprietate al reclamantei, i-a respins acțiunea pe motivul că respectivii chiriași erau cumpărători de bună-credință. Înalta Curte nu i-a acordat reclamantei nicio despăgubire.

II. Dreptul intern pertinent

10. Prevederile legale și jurisprudența internă relevante sunt descrise în hotărârile *Brumărescu împotriva României* [(MC), nr.28.342/95, CEDO 1999-VII, p. 250-256, §§ 31-33], *Străin și alții împotriva României* (nr. 57.001/00, CEDO 2005-VII, §§ 19-26) și *Păduraru împotriva României* (nr. 63.252/00, §§ 38-53, 1 decembrie 2005).

11. Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al bunurilor imobile preluate abuziv de stat în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989 a fost modificată prin Legea nr. 247/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005. Noua lege extinde formele de despăgubire, permițând beneficiarilor să aleagă între o compensație sub formă de bunuri și servicii și o compensație sub formă de despăgubire pecuniară echivalentă cu valoarea de piață a bunului ce nu poate fi restituit în natură la momentul acordării sumei.

12. Prevederile relevante din Legea nr. 10/2001 (republicată), așa cum a fost modificată prin Legea nr. 247/2005, sunt următoarele:

ARTICOLUL 1

„ (1) Imobilele preluate în mod abuziv de stat (...) în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, precum și cele preluate de stat în baza Legii nr. 139/1940 asupra rechizițiilor și nerestituite, se restituie, în natură, în condițiile prezentei legi.

(2) În cazurile în care restituirea în natură nu este posibilă se vor stabili măsuri reparatorii prin echivalent. Măsurile reparatorii prin echivalent vor consta în compensare cu alte bunuri sau servicii oferite în echivalent de către entitatea investită potrivit prezentei legi cu soluționarea notificării, cu acordul persoanei îndreptățite, sau despăgubiri acordate în condițiile

prevederilor speciale privind regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv. (...) ”

ARTICOLUL 10

„ (1) În situația imobilelor preluate în mod abuziv și ale căror construcții edificate pe acestea au fost demolate total sau parțial, restituirea în natură se dispune pentru terenul liber și pentru construcțiile rămase nedemolate, iar pentru construcțiile demolate și terenurile ocupate măsurile reparatorii se stabilesc prin echivalent. (...) ”

(8) Valoarea corespunzătoare a construcțiilor preluate în mod abuziv și demolate se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare în funcție de volumul de informații puse la dispoziția evaluatorului.

(9) Valoarea terenurilor, precum și a construcțiilor nedemolate preluate în mod abuziv, care nu se pot restitui în natură, se stabilește potrivit valorii de piață de la data soluționării notificării, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare.”

ARTICOLUL 20

„ (1) Persoanele care au primit despăgubiri în condițiile Legii nr. 112/1995 pot solicita numai restituirea în natură, cu obligația returnării sumei reprezentând despăgubirea primită, actualizată cu indicele inflației, dacă imobilul nu a fost vândut până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(2) În cazul în care imobilul a fost vândut cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995 (...), persoana îndreptățită are dreptul la măsuri reparatorii prin echivalent pentru valoarea de piață corespunzătoare a întregului imobil, teren și construcții, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare. Dacă persoanele îndreptățite au primit despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 112/1995, ele au dreptul la diferența dintre valoarea încasată (...), actualizată cu indicele inflației, și valoarea corespunzătoare a imobilului.(...) ”

13. Art. 13 și 16 din titlul VII al Legii nr. 247/2005, care sunt de asemenea relevante în cauza de față, prevăd următoarele:

ARTICOLUL 13

„ (1) Pentru analiza și stabilirea cuantumului final al despăgubirilor care se acordă potrivit prevederilor prezentei legi, se constituie în subordinea Cancelariei Primului-Ministru (...)”

ARTICOLUL 16

„ (1) Deciziile/dispozițiile emise de entitățile investite cu soluționarea notificărilor, a cererilor de retrocedare (...) se predau pe bază de proces-verbal de predare-primire Secretariatului Comisiei Centrale, pe județe, conform eșalonării stabilite de aceasta, dar nu mai târziu de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(2) Notificările formulate potrivit prevederilor Legii nr. 10/2001 (...) care nu au fost soluționate în sensul arătat la alin. (1) până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se predau (...) Secretariatului Comisiei Centrale, (...) în termen de 10 zile de la data adoptării deciziilor/dispozițiilor sau, după caz, a ordinelor. (...) ”

(5) Secretariatul Comisiei Centrale va proceda la centralizarea dosarelor prevăzute la alin. (1) și (2), în care, în mod întemeiat cererea de restituire în natură a fost respinsă, după care acestea vor fi transmise, evaluatorului sau societății de evaluatori desemnate, în vederea întocmirii raportului de evaluare.

(6) După primirea dosarului, evaluatorul sau societatea de evaluatori desemnată va efectua procedura de specialitate, și va întocmi raportul de evaluare pe care îl va transmite

Comisiei Centrale. Acest raport va conține cuantumul despăgubirilor în limita cărora vor fi acordate titlurile de despăgubire.

(7) În baza raportului de evaluare Comisia Centrală va proceda fie la emiterea deciziei reprezentând titlul de despăgubire, fie la trimiterea dosarului spre reevaluare.”

14. Funcționarea Societății pe acțiuni „Proprietatea“ este descrisă în Cauza *Radu împotriva României* (nr. 13.309/03, §§ 18-20, 20 iulie 2006).

15. Legea nr. 247/2005 a fost modificată ultima oară prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 81/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 29 iunie 2007, pentru accelerarea procedurii de acordare a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv de stat.

Conform art. 18¹ din titlul I al ordonanței, atunci când Comisia Centrală a decis acordarea de despăgubiri a căror valoare nu depășește 500.000 lei românești noi (RON), beneficiarii pot opta între acțiunile la Fondul „*Proprietatea*“ și acordarea unor despăgubiri pecuniare. Pentru sumele mai mari de 500.000 RON, părțile interesate pot solicita despăgubiri pecuniare în valoare de 500.000 RON, acordându-li-se acțiuni la Fondul „*Proprietatea*“ pentru diferență.

Conform art. 7 din titlul II al ordonanței, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a ordonanței, Guvernul va trebui să stabilească regulile de desemnare a societății de administrare a Fondului „*Proprietatea*“.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 1 din Protocolul nr. 1

16. Invocând art.1 din Protocolul nr. 1, reclamanta se plânge de faptul că a suferit o încălcare a dreptului său la respectarea bunurilor, cauzată de hotărârile instanțelor interne care, deși au constatat ilegalitatea confiscării și lipsa titlului valabil al statului asupra apartamentului în discuție, au validat în final vânzarea sa de către stat. Art. 1 din Protocolul nr. 1 prevede:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor”.

A. Asupra admisibilității

17. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Ea observă, de altfel, că nu este incident niciun motiv de inadmisibilitate și, prin urmare, îl declară admisibil.

B. Asupra fondului

18. Guvernul nu contestă existența unei ingerințe în dreptul reclamantei la respectarea bunurilor sale.

19. El arată în primul rând că ingerința este proporțională, deoarece confiscarea bunului litigios a fost însoțită de punerea la dispoziția reclamantei a unei sume în valoare de 80.000 lei românești (circa 5.360 dolari americani la momentul respectiv).

20. În al doilea rând, Guvernul apreciază că reclamanta ar fi putut obține o despăgubire în temeiul Legii nr. 10/2001, modificată prin Legea nr. 247/2005, ceea ce respectă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1. El consideră că în situații complexe cum este cea de față, în care prevederile legislative au un impact economic asupra întregii țări, autoritățile naționale trebuie

să beneficieze de o putere discreționară nu numai pentru a alege măsurile menite să garanteze respectarea drepturilor patrimoniale, ci și pentru a le pune în practică. El arată că ultima reformă în materie, și anume Legea nr. 247/2005, stabilește principiul acordării de despăgubiri echitabile și neplafonate, fixate printr-o decizie a comisiei administrative centrale pe baza unei expertize, și accelerează procedura de restituire sau de acordare de despăgubiri. Această lege prevede că, în cazul în care restituirea imobilului nu este posibilă, despăgubirea se face prin emisiune de titluri de participare la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*), la nivelul valorii bunului stabilite prin expertiză. În opinia Guvernului, noul mecanism instituit prin Legea nr. 247/2005 asigură o despăgubire efectivă, conformă cerințelor Convenției.

21. Guvernul consideră că, în orice caz, o eventuală întârziere în acordarea unei despăgubiri, în contextul unei despăgubiri neplafonate, nu afectează justul echilibru ce trebuie păstrat între protecția proprietății indivizilor și cerințele interesului general și nu obligă reclamanta să suporte o sarcină excesivă.

22. Reclamanta arată că autoritățile i-au vândut bunul, pe care statul și l-a însușit în mod abuziv, în ciuda demersurilor sale în vederea restituirii lui. În plus, ea consideră că soluția pe care Guvernul o lasă să se întrevadă pentru a obține o reparație, și anume Legea nr. 10/2001, nu constituie un mijloc eficient.

23. Curtea observă că reclamanta deține o hotărâre definitivă și irevocabilă care dispune autorităților să îi restituie bunul în litigiu. Așa cum a constatat deja Curtea (vezi Cauza *Străin și alții*, anterior citată, § 38), existența dreptului său de proprietate în temeiul hotărârii definitive sus-menționate nu era condiționată de alte formalități.

24. Curtea reamintește că a statuat deja că vânzarea de către stat a bunului unei persoane către terți de bună-credință, chiar dacă a fost anterioară confirmării definitive în justiție a dreptului de proprietate al acelei persoane, reprezintă o priveră de proprietate. O astfel de priveră, combinată cu lipsa totală de despăgubire, este contrară art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Străin și alții*, anterior citată, §§ 39, 43 și 59).

25. În plus, în cauza *Păduraru*, anterior citată, Curtea a constatat că statul și-a încălcat obligația pozitivă de a reacționa în timp util și cu coerență în ceea ce privește chestiunea de interes general pe care o constituie restituirea sau vânzarea unor imobile intrate în posesia sa în baza decretelor de naționalizare. De asemenea, ea a considerat că incertitudinea generală astfel creată s-a repercutat asupra reclamantului, care s-a văzut în imposibilitatea de a-și recupera bunul în integralitatea sa, deși dispunea de o decizie definitivă care obliga statul să i-l restituie (*Păduraru*, anterior citată, § 112).

26. În speță, Curtea nu distinge niciun motiv de a se abate de la jurisprudența de mai sus, situația de fapt fiind aproximativ aceeași. Ea observă că vânzarea de către stat a apartamentului nr. 2 al reclamantei în temeiul Legii nr. 112/1995, care nu permitea totuși vânzarea bunurilor confiscate ilegal, o împiedică pe reclamantă - chiar și în prezent - să se bucure de dreptul său de proprietate recunoscut printr-o hotărâre definitivă și irevocabilă.

27. Cu toate că Guvernul arată că reclamanta poate obține titluri de participare la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*), în baza Legii nr. 10/2001, la valoarea bunului stabilită prin expertiză, Curtea observă că *Proprietatea* nu funcționează în prezent într-un mod susceptibil să ducă la acordarea efectivă a unei despăgubiri reclamantei (vezi, printre altele, cauzele *Radu*, anterior citată, *Gabriel împotriva României*, nr. 35.951/02, § 31, 8 martie 2007, *Săvulescu împotriva României*, nr. 1.696/03, § 30, 12 iulie 2007). În plus, nici Legea nr. 10/2001 și nici Legea nr. 247/2005, care o modifică, nu iau în considerare prejudiciul suferit din cauza unei lipse îndelungate a despăgubirii de către persoanele care, ca și reclamanta, au fost lipsite de bunurile lor (*Porțeanu împotriva României*, nr. 4.596/03, § 34, 16 februarie 2006).

28. În ceea ce privește despăgubirea oferită reclamantei atunci când statul a apropiat imobilul în anul 1989, pe care reclamanta nu a încasat-o, Curtea constată că ea se ridică la 80.000 lei românești, adică aproximativ 5.360 dolari americani, conform informațiilor furnizate de Institutul Național de Statistică. Or, raportul de expertiză furnizat de reclamantă stabilește valoarea de piață a apartamentului în litigiu la 222.645 EUR, iar cel depus de Guvern la 136.163 EUR. Prin urmare, nu se poate susține că suma oferită în momentul confiscării reflecta valoarea reală a bunului (vezi *Konnerth împotriva României*, nr. 21.118/02, § 76, 12 octombrie 2006) sau că era rezonabilă în sensul jurisprudenței Curții [vezi, *a contrario*, *Constantinescu împotriva României* (dec.), nr. 61.767/00, 14 septembrie 2004], și aceasta chiar ținând cont de valoarea pe care suma respectivă o avea la momentul respectiv. Mai mult, faptul că reclamantei i s-a propus o despăgubire în anul 1989 nu poate scuti autoritățile de la executarea Hotărârii definitive din data de 19 noiembrie 1999.

29. Prin urmare, Curtea consideră că faptul că reclamanta a fost lipsită de dreptul de proprietate asupra bunului său, combinat cu lipsa totală a unei despăgubiri adecvate timp de circa 8 ani, a făcut-o să suporte o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor sale, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1.

30. Prin urmare, în speță a avut loc încălcarea acestei prevederi.

II. Asupra pretenției încălcări a art. 6 § 1 din Convenție

31. Invocând art. 6 din Convenție, reclamanta se plânge de caracterul inechitabil al procedurii având ca obiect constatarea nulității Contractului de vânzare-cumpărare din 30 septembrie 1996.

32. Ținând cont de totalitatea elementelor aflate în posesia sa și în măsura în care este competentă să analizeze afirmațiile formulate, Curtea nu a distins nicio aparență de încălcare a drepturilor și libertăților garantate de Convenție sau de protocoalele sale.

33. Rezultă că această parte a cererii este vădit neîntemeiată și trebuie respinsă, în conformitate cu art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

34. Conform art. 41 din Convenție:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

35. Reclamanta solicită, cu titlu de daune materiale, restituirea apartamentului al cărui proprietar ea a fost recunoscută prin Hotărârea din data de 19 noiembrie 1999 sau, în lipsa acestei restituiri, acordarea sumei de 222.645 EUR, reprezentând valoarea actuală a bunului, așa cum a fost stabilită printr-o expertiză tehnică imobiliară.

36. De asemenea, ea solicită suma de 50.000 EUR cu titlu de daune morale pentru suferințele cauzate prin încălcarea dreptului său de proprietate.

37. În ceea ce privește prejudiciul material, Guvernul trimite un raport de expertiză (opinie) care estimează valoarea de piață a apartamentului la 136.163 EUR. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul consideră, în primul rând, că nu există nicio legătură de cauzalitate între prejudiciul moral solicitat și pretinsa încălcare a Convenției. În plus, el argumentează că un eventual prejudiciu moral ar fi suficient compensat prin constatarea încălcării. În subsidiar, Guvernul consideră că pretențiile reclamantei sunt excesive.

38. Curtea reamintește că a constatat încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție din cauza vânzării de către stat a bunului reclamantei, combinată cu absența unei despăgubiri adecvate.

39. Curtea apreciază că, în circumstanțele speței, restituirea apartamentului în litigiu, așa cum a fost ea dispusă prin Hotărârea definitivă din data de 19 noiembrie 1999, ar repune-o pe reclamantă, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar fi aflat dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate.

40. În cazul în care statul pârât nu procedează la această restituire, Curtea decide ca acesta să îi plătească reclamantei, cu titlu de daune materiale, o sumă care să corespundă valorii actuale a apartamentului.

41. Sub acest aspect, Curtea constată o diferență mare între valoarea imobilului stabilită de cele două expertize furnizate de părți, diferență datorată în special metodelor tehnice utilizate. Ținând cont de informațiile de care dispune referitor la prețurile de pe piața imobiliară locală și de elementele furnizate de părți, Curtea estimează că valoarea de piață actuală a bunului este de 170.000 EUR.

42. Curtea consideră că evenimentele în cauză au putut să îi provoace reclamantei o stare de incertitudine și suferințe ce nu pot fi compensate prin constatarea încălcării. Ea apreciază că suma de 2.000 EUR reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit de reclamantă.

B. Cheltuieli de judecată

43. Reclamanta mai solicită suma de 10.000 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată ocazionate de procedura în fața instanțelor interne și de cea în fața Curții. Ea arată că suma menționată cuprinde costul călătoriilor în România, onorariile avocaților și cheltuielile de expertiză.

44. Guvernul subliniază că reclamanta nu a depus nicio dovadă în susținerea cererii sale.

45. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care li s-au stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al valorii lor. În speță, Curtea observă că reclamanta nu și-a prezentat detaliat pretențiile și nici nu a depus documente justificative. Prin urmare, Curtea nu îi poate acorda nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi moratorii

46. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN UNANIMITATE,
CURTEA

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 și inadmisibilă pentru rest;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1;

3. hotărăște:

a) ca statul pârât să îi restituie reclamantei apartamentul nr. 2, în suprafață de 97,57 m², precum și terenul aferent și dependențele casei situate în str. Anda Călugăreanu nr. 1, București, în 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 § 2 din Convenție;

b) ca, în lipsa acestei restituiri, statul pârât să îi plătească reclamantei, în același termen de 3 luni, 170.000 EUR (una sută șaptezeci mii euro), cu titlu de prejudiciu material;

c) ca, în orice caz, statul pârât să îi plătească reclamantei suma de 2.000 EUR (două mii euro), cu titlu de prejudiciu moral;

d) ca la sumele menționate mai sus să se adauge orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit și ca sumele respective să fie convertite în moneda statului pârât, la cursul de schimb valabil la data plății;

e) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

4. respinge cererea de satisfacție echitabilă pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 21 februarie 2008, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Boštjan M. Zupančič,	Santiago Quesada,
președinte	grefier